

HASAN ÖZSAN

ABD'nin, Menderes hükümetine Marshal yardımlarıyla başlattığı İslam ülkelerinin komünizme karşı kalkan olarak kullanılması projesi 1977 yılında "yeşil kuşak projesi"ne (sonradan bölgenin paylaşımını içeren Büyük Orta Doğu Projesi "BOP") dönüştürüldü.

ABD, böylece Türkiye ve diğer Ortadoğu ülkelerinde oluşan sol ve demokrat siyasi düşünceyi de hedef almış oluyordu.

Gerçekten de, 12 Eylül 1980 öncesi ülkemizde yükselen siyasal solu çökertmek için kurulan CIA gözetimindeki yasa dışı glaido örgütlenmesi kontrgerilla, ülkücü (Türk-İslam Sentezi) gençliği silahlandırarak sol gençlikle çatıştırmış, ülkenin hassas bölgelerinde kanlı provokasyonlar düzenleyerek yarattığı kaos ve karışıklıklarla darbeye zemin hazırlamıştı. Darbeye bir de, "laikliği korumak" gerekçesi de eklenmişti.

Bu tarihten sonra yapılan bütün askeri müdahalelerde "laiklik" hep gerekçe olarak gösterilecektir. Ama ne hikmetse, her darbe siyasal İslamcılarının daha da güçlenmesini sağlamıştır. Oysa, 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 darbesi ile acımasızca, insafsızca ezilen solcular bir daha kendilerini toparlayamadı.

Siyasal İslamcılar için steril ortam böyle hazırlanmıştır.

Olayı baştan alalım:

İslamcılar Meşrutiyetten beri elde edemedikleri siyasi açılım fırsatını Menderes'e borçludurlar, Bu yüzden onu Said-i Nursi'nin nitelemesiyle, "İslam kahramanı" olarak kabul etmişlerdir.

Menderes'i deviren Milli Birlik Komitesi, 1960 darbesini "kardeşlik kavgasına son vermek" gerekçesinin yanı sıra, "laiklik ilkesine aykırı uygulamaları durdurmak" için de yaptığını ileri sürmüştü. İyi de, Yassıada duruşmalarında laikliğe aykırılıkla ilgili herhangi bir dava açılmadığı gibi uyguladıkları siyasetle siyasal İslamcılarının toplumsal açılımını sağlandı.

Nitekim, 1961 Anayasasının sağladığı özgürlük ortamında pek çok siyasal İslamcı dernek, vakıf ve birlikler ortaya çıkmış; pek çok İslam ideolojisinde gazete, dergi, kitap yayınlanmış; çeşitli dillerden kitap tercüme edilmiştir. Özellikle Seyyid Kutub'un "Sosyal Adalet" kitabı, Hasan El Benna'nın "Risaleleri" İslamcı gençler arasında büyük ilgi görmüştü.

Dönemin popüler İslamcı dergilerinden olan Hilal Dergisi'nin İslamcılara siyasi, kültürel, toplumsal katkısı olmuştur. Diğer yandan Düşünce Dergisi, İran Devriminin etkisiyle İslamcılarının tek bir cemaat çatısı altında toplanması gerektiğini savunuyordu. O günlerde Humeyni siyasal İslamcı çevrelerce kült kişilik haline gelmişti.

İslamcılarının hakim olduğu "Milli Türk Talebe Birliği", "İlim Yayma Cemiyeti" "Aydınlar Ocağı" gibi sivil toplum örgütleri, cemaat ve tarikatlar ile İslamcı işadamlarının desteğinde orta, lise ve yüksek öğrenim gençlerine barınacak yer ve burs sağlıyordu... Fethullahcılar diğer öğrencilerin yanı sıra askeri ve Polis Koleji öğrencilerine de yardımcı oluyordu. Siyasal İslam gençliği liselerde ve üniversitelerde böyle oluşturulmuştur. Bu öğrencilerin içinden cumhurbaşkanları, başbakanlar, bakanlar, bürokratlar, yargıçlar, işadamları çıkmış; ileride siyaset alanında ve piyasa ekonomisinde etkili olmuşlardır.

Bu dönemde Nur Cemaati, İskender Paşa Dergahı, İsmail Ağa Cemaati, Menzil Dergahı, Kadiriler, Fettullahcılar, Süleymancılar, Erenköy Cemaati, Kaplancılar vb... cemaat ve tarikatlar dergah ve cami gibi dar alanlardan çıkarak ülke genelinde siyasi dini yaymada sosyalleşmenin yolunu bulmuş oldular. Birbirlerini rakip olarak görenlerden kimi Süleyman Demirel'in, kimi Necmettin Erbakan'ın yanında yer almıştı.

Bu arada siyasal İslamcılar muhafazakar partileri Truva Atı gibi kullanmak yerine kendi partilerini kurmak için bazı evlerde toplantılar yapıyordu. 1970 yılına gelindiğinde, Nakşibendi Şeyhi M.Zaid Kotku'nun yönlendirmesiyle tekbir sesleri içinde Milli Nizam Partisi (MNP) kuruldu. Zaten MNP adını da Kotku'nun kendisi koymuştu.

“Kotku’nun siyasal politikası üç aşamalı bir boyutta görülüyordu. Birinci aşamada, resmi ideolojinin araladığı tüm kapıları zorlayarak, müridleri, Kuran kursu açma, Cami kurma ve olanlara sahip çıkma, öğrenim çağındaki gençlere yurt ve pansiyon temini gibi konularda seferber etmek. İkinci aşamada, ekonomik, kültürel siyasi sorunlarıyla ilgilenmek, ve müridleri bu yönde teşvik etmekle, Nihai aşamada ise devlet içinde kadrolaşarak devletin kuşatılmasının ardından İslamleştirilmesi hedefleniyordu. (Mevzuat Dergisi Yıl: 7 Sayı:83 Kasım 2004)

MNP’nin “Milli ve manevi hedefler” içeren programı daha sonra siyasal İslamcılarının ilkesi haline gelen ünlü “Milli Görüş”ü ortaya çıkarmış oldu.

Uygulamadaki laikliğin dinsizliğe özendirildiğini, asıl laikliğin inanç sistemi içinde her alanda serbestliği ifade ettiğini öne sürüyorlardı. Faize ve batılı yaşam biçimine karşıydılar. AB’ye (Avrupa Ekonomik Birliği) üye olmayı reddediyorlardı. Buna karşılık “İslam Kardeşliği” çerçevesinde bütün İslam aleminin dahil olacağı “İslam Birliği”ni ve bu birlik içinde ortak para kullanımını (İslam Dinarı) öneriyorlardı. Halka, kendi yollarının hak ve iman yolu olduğunu, Hak yolunda “Müslüman Türk Devleti”ni kurmayı amaçladıklarını; C.H.P’nin komünizme, A.P’ nin masonluğa hizmet ettiğini söylüyorlardı. Parti yöneticileri Atatürk’ün anıtkabirini ziyaretten uzak durmaya özen gösteriyorlardı.

MNP 12 Mart askeri müdahalesinin oluşturduğu anti demokratik dönemde Anayasa Mahkemesi tarafından Anayasa’nın, "*laik devlet niteliğinin ve Atatürk devrimciliğinin korunmasına ilişkin hükümlerine aykırı düştüğü*" gerekçesiyle kapatıldı(!) (20 Mayıs 1971),

"MNP kapatıldığı sırada sıkıyönetim de ilan edilmişti. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, gene Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılan TİP yöneticileri birlikte MNP yöneticileri hakkında da soruşturma açılması için askeri savcılığa talimat verdi. Soruşturma, TCK.nun 163. maddesine göre yürütülüyordu. Soruşturma sonunda MNP (Genel Başkanı Erbakan ile milletvekilleri hakkında dokunulmazlıklarının kaldırılması için hazırlanan dosya TBMM başkanlığına verildi. Ama ne olduysa oldu, dokunulmazlık dosyası komisyonda eridi, gitti.)" (Altemur Kılıç-Devir Dergisi 12.11.1973)

Lakin, ne hikmetse Türkiye İşçi Partisi’nin (TİP) yöneticileri aynı şansa sahip olamadı.

Genel Başkan Behice Boran ve diğer parti yöneticileri 26 Mayıs 1971’de tutuklandı.

TİP “Kürt Sorunu” ile ilgili aldığı kararlar nedeniyle Siyasi Partiler Yasasındaki, “siyasi partiler .... azınlıklar yaratarak millet bütünlüğünün bozulması amacını güdemezler” hükmü gerekçe gösterilerek kapatıldı.

Ne var ki, TİP'in yöneticileri, "sosyal bir sınıfın, diğer sosyal sınıflar üzerindeki tahakkümünü tesis etmek..., müesses nizamları devirmeye matuf cemiyet kurmak ve bu cemiyeti yönetmek, komünizm propagandası yapmak, halkı suç işlemeye teşvik etmek" vb gibi (TCK 141-142, 311, 312, 173) suçlamalarla yargılandılar ve siyasal yoldan kurulmuş TİP'in sevk ve idarecileri sıfatıyla, partilerinin gaye ve faaliyetlerini yasal yoldan saptırıp, Marksist-Leninist ilkelere göre faaliyet gösterdikleri gerekçesiyle on beş yıl ağır hapis cezasına çarptırıldılar.

12 Mart cuntacılarının solculara karşı marifeti sadece bu değildi elbette. "Balyoz hareketi" ile hemen hemen tamamı sol görüşlü olan gazeteci, üniversite öğretim görevlisi, sanatçı, öğretmen, öğrenci, işçi, memur, sendikacı kim olursa binlerce vatandaşı tutuklayıp ceza evlerine attılar, işkencelerden geçirdiler.

12 Mart döneminde hukuk alabildiğine hiçe sayılmış, siyasi amaçlara alet edilmiştir. Öyle ki kendi çıkardıkları yasaları bile çiğnemekten çekinmemişlerdir. İstedikleri kararı vermedi diye kendilerinin kurmuş olduğu mahkemeleri ortadan kaldırmışlardır.

Biliyorsunuz Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan silahlı eyleme giriştikleri ve anayasal düzeni silahla cebren değiştirmeye teşebbüs ettikleri gerekçesiyle idam edilmişlerdi.

Oysa, İstanbul 1 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi, İrfan Solmaz ve arkadaşları hakkında 146. maddeyi uygulamayı reddetmiş, "silahlı beş-on kişinin; giriştikleri eylem ne olursa olsun, devletin uçakları, tankları, deniz filoları karşısında anayasayı ihlal suçunu işlemelerine olanak bulunmadığını; çünkü bunda hiçbir başarı şansı bulunmadığını, bu nedenle ortada Ceza Hukuku deyimiyle -işlenemez suç- bulunduğunu bu durumda olsa olsa --Türk Ceza Kanunu'nun 146'inci maddesine giren ve idamı gerektiren anayasayı ihlale teşebbüs suçu değil, çok daha hafif bir cezayı gerektiren -Türk Ceza Kanunu'nun 146'inci maddesini ihlale hazırlık suçunun işlenmiş olabileceği (T.C.K. mad. 168) kararını vermişti.

Peki sonra ne oldu?

İstanbul 1 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi 12 Mart cuntası tarafından lağvedildi..Emekli Kıdemli Hâki-m Remzi Şirin Nokta Dergisi'ndeki söyleşisinde, "1971 yılında İstan-bul 1 No'lu Sıkıyönetim Mahke-mesi kıdemli hâkimiydim. İdam cezası vermedik diye bağlı oldu-ğumuz

mahkemeyi lağvettiler.” demiştir.

Yani Deniz Gezmiş ve arkadaşları Ankara’da değil İstanbul’da yargılanmış olsalardı idam kararı verilmeyecekti. Ama kimin umurundaydı ki? Deniz Gezmiş ve arkadaşları hakkında verilen İdam kararı TBMM (meclis ve senato) da çoğunluğu bulunan sağcı milletvekilleri tarafından tez elden kabul edilerek Cumhurbaşkanının onayına sunuldu. Böylece üç gencin idamıyla Menderes’in öcü alınmış oluyordu.

* * *

MNP’nin kapatılmasından hemen sonra aynı görüş ve ilkelerle bu defa MSP (Milli Selamet Partisi) kuruldu. MNP kapatılır kapatılmaz Erbakan İsviçreye yerleşmişti. Siyasi ortam darbe sertliğini kaybedince yurda döndü. (Erbakan’ın yurtdışından dönemin Hv Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur tarafından çağrıldığı söylenir. Yani ordunun desteği vardır. Nitekim MSP Muhsin Batur’un Cumhurbaşkanı olması için ısrarcı olmuştu)

Siyasi Partiler Yasası’na göre kapatılan bir siyasi partinin üyeleri; beş yıl süre ile hiç bir siyasi partiye üye olamayacakları gibi başka bir parti de kuramazlardı. Ne var ki, kapatılan TIP’in Genel Başkanı Behice Boran 15 yıl ağır hapsi cezasını çekerken, aynı şekilde kapatılan MNP’nin Genel Başkanı Necmettin Erbakan 17 ay sonra yeni kurulan MSP’nin genel başkanı oluveriyordu. Ne hikmetse 12 Mart Muhtıracılarının bu konuda sesleri çıkmıyordu.

1974 yılında MSP, CHP (Cumhuriyet Halk Partisi) ile hükümete ortak olunca kilit olan İçişleri, Adalet, Ticaret, Gıda tarım Hayvancılık, Sanayi Teknoloji bakanlıklarını özellikle aldılar. Böylelikle İslamcıların devlet içine yayılmaları sağlanmış ve daha da etkinleştirilmiş oldu.

Bu ortak hükümet zamanında “Milli Görüş” ilkesi çerçevesinde üç yüze yakın İmam Hatip Okulu açılmış, okullarda Din ve Ahlâk dersi zorunlu kılınmış, Kuran kurslarına devlet desteği sağlanmış, ders kitapları dini hassasiyete göre yeniden yazılmış; kendilerine göre ahlaka aykırı ve müstehcen görülen yayınlar ve filmler sansür edilmiş, dini vakıflar ve dernekler desteklenmiş, cemaat lideriyle sıcak ilişkiler kurulmuştur.

Bu arada TCK'nın 141 ve 142 maddeleri (sol siyasi görüş ve düşünce) suçundan yatan mahkumlar MSP ve AP milletvekillerinin ret oyuyla genel af kapsamı dışında bırakılırken 163. madde (laikliğe aykırılık) suçluları affedilmişti.

1975 yılında Ecevit'in Kıbrıs Çıkartması nedeniyle elde ettiği siyasi başarının önünü kesmek için kurulan Milliyetçi Cephe (MC) koalisyonunda görev alan siyasal İslamcılar devlet içindeki kadrolaşmalarına hızla devam etti. Ülke ekonomik kriz içine girmişti. Sokak çatışmaları sürüyordu. İnsanlar infaz ediliyor, bilim adamlarına, gazetecilere suikast düzenleniyordu. Bu kargaşa ortamında yapılan erken seçim sonrası kurulan 2.MC hükümetinde MSP yine görev almıştı. Bu dönemde yine imam-hatip okullarının ve Kuran kurslarının sayıları artırılırken İslam ülkeleriyle siyasi ve ekonomik flört başlatılıyordu. Siyasal İslamcılar hiç olmayacak kadar rahat hareket etme ortamı bulmuş olacaklar ki artık parti kongrelerinde bile şeriat yanlısı tavırlarını gizlemiyorlardı.

Bu dönemde siyasal İslamcıların , "bir hırka bir yelek" felsefesini terk ederek, birden bire zengin mali kaynaklara yöneldikleri görülür.

Yurtdışında çalışan Türkler arasında örgütlenen vakıf ve dernekler aracılığıyla toplanan paralarla, Arap yardım ve finans kuruluşlarının desteğiyle Anadolu'da yandaş küçük ve orta ölçekli işletmeler palazlandırılmış, sonradan adına "Yeşil sermaye şirketleri " denilecek olan şirket ve ortaklıklar kurulmuştur. Böylece tarikatlar, cemaatler, dinci şirketler, vakıflar, dernekler, kontrol edilemez büyüklükte sermaye birikimi elde ederek ulusal ekonomi üzerinde etkili olacak kadar mali güç elde etmiş oldular.

Siyasal İslamcılarının toplumsallaşmaları ve ekonomik çıkışları Hıristiyanlıktaki "Protestan" lığın ortaya çıkışını hatırlatır.

Gerçekten de, "...Protestanlık öncesi dini düşüncede servet, insanı tanrıdan uzaklaştıran bir varlık idi. Ancak, protestanlıkla ve özellikle B. Franklin'in yeni yaklaşımlarıyla servetin bir "kir" olmadığı; insanı Allah'tan uzaklaştıran bir unsur değil aksine Allah'a yaklaştıran bir araç olduğu yaklaşımı yaygınlaşmaya başladı.... (1) (Sabri Ülgener, Din ve Zihniyet, İstanbul,1981. syf 40.)

"...Daha önceleri ahirete yönelik olarak başvurulmuş aktif riyazet, zamanla yön ve içerik değiştirilerek dünyaya yönelen bir yaşantı tarzı haline geldi. Asketik Protestan dogmaları uygun bir ahlakî davranış yaratmış ve toplum katmanlarında yaygınlaşmıştı. Dini yaşantı açısından

insanlar manastırdan kurtulmuş, fakat herkes kendi hayatında bir rahip olmuştu. (2)(a.g.e syf. 39 vd.)

Ülkücü ve sol gençlik kontrgerilla ve MİT tarafından kanlı olayların içine çekilirken siyasal İslamcılarının gençlik örgütü olan Akıncılar'ın olayların dışında tutulmuş olması çok ilginçtir.

Oysa Akıncılar da ülke çapında örgütlenmişlerdi: "Sosyalist, Komünist, Liberalist-Kapitalist, Faşist, Siyonist v.b. bütün İslam dışı zihniyete sahip devletleri Küfür Devletleri olarak" tanımlıyorlardı ve "Küfür devletleri ve kafirlerin ortak hedefi ve düşmanı Müslümanlardır." diyorlardı.

Yurdun birçok yerinde yürüyüş ve miting düzenlemişlerdi. 24 Kasım 1979 tarihinde Kayseri'de geniş katılımlı "Afgan Müslümanlarını destekleme" mitinginde sergilenen Şeriat yanlısı sloganlar ve pankartlar laik kesimi rahatsız etmişti.

1 Nisan 1979'da Sakarya'da yapılan "'Dünya Müslümanlarıyla dayanışma mitingi" tam anlamıyla siyasal İslamcılarının gövde gösterisi olmuştu.

İsrail hükümeti, 23 Temmuz 1980'de Kudüs'ü "İsrail'in ebedi başkenti" ilan edince,

6 Eylül 1980'de Konya'da MSP desteğinde "Kudüs'ü Kurtarma Mitingi" düzenlendi. MSP Genel Başkanı Necmettin Erbakan ve arkadaşlarının başı çektiği mitinge yaklaşık 100 bin kişi katıldı.

Katılımcılar, İstiklal Marşı çalındığında yuhalayarak yere oturmuşlardı. "Şeriat İslam'dır, Anayasa Kur'an'dır", "Şeriat Hakkımız Söke Söke Alırız", "Komutan Erbakan Akıncı Asker", "Yaşasın İslam Devleti Hakkımız", "Ya Şeriat Ya Ölüm", "Tek Halife Tek Devlet", "Cihadımız Devletimizi kuruncaya Dek." gibi sloganlar atmışlar, Şeriat yanlısı pankartlarını açmışlardı. Çevredeki tekel bayilerine saldırılmış, içkili lokanlar, bazı parti binaları tahrip edilmişti.

Bu olaylar yüzünden mitingin dört kişilik tertip komitesi üyesi tutuklanmış, bazı zanlılar gözaltına alınmıştı. 12 Eylül cunta dönemine sarkan yargılamalarda bütün zanlılar beraat etti. Mitingde yaşanan olayların faileri ise ne hikmetse bir türlü bulunamadı.

Darbeci subaylardan Org. Haydar Saltık, 29 Ekim 1980 tarihinde basın toplantısında, "Konya

mitingi 12 Eylül'e gelinmesinde bardağı taşıran son damla olmuştur” demişti (Çok ilginçtir, İslamcılar 30 Ocak 1997'de Sincan'da Kudüs gecesi düzenlemişti ve bu bahaneyle 28 Şubat müdahalesi gelmişti.)

Diğer yandan yaratılan kargaşa ve kaos yüzünden sıkıyönetimler ilan ediliyor; askerler ve polis gece gündüz solcuların evlerini, dernek binalarını, işyerlerini basıyor; kitaplar toplatılıyor, yasak yayın bulunduranlar hapsediliyor, düşüncelerinden dolayı öğretmenler, öğretim görevlileri, devlet memurları, gazeteciler, sendikacılar, sanatçılar, işçiler, öğrenciler tutuklanıyor; işkencelerden geçiriliyor, sokak ortasında öldürülüyorlardı. Ülkenin özellikle sol görüşlü ve Alevi vatandaşlarının yoğun olarak yaşadığı bölgelerinde kitlesel katliamlar yapılıyordu.

İşte o olaylardan bazıları:

Tarihe “kanlı Pazar” olarak geçecek olan olayda sol görüşlü gençlik örgütleri ABD 6.Filo'nun Türkiye gelişini protesto edecekleri anlaşılınca Komünizmle Mücadele Derneği ve bazı İslamcı yazarlar solculara sert tepki göstermeleri için kışkırtıcı duyuru ve yayınlarda bulundular, “cihad” ilan ettiler. Eylem günü İslamcı ve Ülkücüler camilerde sabah namazlarını kıldıktan sonra plakaları belirlenmiş arabalardan dağıtılan saldırı aletlerini alarak protestocu gençlere saldırmaları sonucu iki genç öldürüldü, yüzlerce yaralandı. (16 Şubat 1969)

1970 yılında DİSK'in düzenlediği sendika ve çalışma hayatı aleyhine yasa tasarılarını protesto yürüyüşüne işçi kesiminden büyük bir katılım olunca çıkan olaylar sonucunda “15-16 haziran olayları” sıkıyönetim ilan edilmiş ve TSK, 12 Mart 1971'de Cumhurbaşkanı yazılı bir muhtıra vererek hükümet istifaya zorlamıştı. Muhtıra da şöyle deniliyordu. “...”mevcut anarsik durumu giderecek ve Anayasa'nin onordugu reformlari Ataturkcu bir gorusle ele alacak ve inkilap kanunlarini uygulayacak, kuvvetli ve inandırıcı bir hukümetin demokratik kurallar icinde teskili zaruridir.” ...”

Muhtıra sonrası hükümet istifa etti, cuntanın önerisiyle Nihat Erim Başbakanlığında “bağımsız” bir hükümet kuruldu. O dönemde CHP Genel Sekreteri olan Bülent Ecevit, “12 Martın ince ayar bir askeri darbe olduğunu, Erim hükümetine yardım etmenin askeri darbeye destek anlamına geldiğini” söyleyerek karşı çıktı çıkmasına ama sağcı ve İslamcı milletvekilleri sayesinde Nihat Erim hükümeti meclisten güven oyu aldı.(ara rejimin diğer hükümetleri Ferit Melen ve Naim Talu başbakanlığında görev almıştı)

1977 yılında yaşanan, tarihe “Kanlı 1 Mayıs” olarak geçen ve faileri hala bulunamayan ama aslında CIA ve Kontrgerilla tarafından tezgahlandığı herkesçe bilinen bir olaydı.

29 Mayıs 1977'de muhalefet lideri olan Bülent Ecevit'e İzmir'de yine bu Kontrgerilla tarafından suikast düzenlenmişti. MİT ise dönemin Başbakanı Süleyman Demirel'e Kontrgerilla tarafından askeri darbe hazırlığı içinde olduğunu bildiriyordu.

19 Aralık - 26 Aralık 1978'de Kahramanmaraş'ta "Kanımız Aksa da Zafer İslam'ın ve Müslüman Türkiye

sloganı ile başlatılan Alevilere yönelik katliamda yüzlerce vatandaşımız öldürülmüş, binlercesi yaralanmış; yüzlerce ev, işyeri ve araç yakılmıştı... Dönemin Başbakanı Bülent Ecevit bu katliamın MİT ve MHP tarafından tezgahlandığına inanıyordu. Katliamla ilgili İçişleri Bakanlığınca düzenlenen araştırma raporu nedense gizli tutuldu ve bu raporla birlikte diğer ilgili dosya ve belgeler ne hikmetse bugüne kadar hep gizli kaldı.

Bu olaydan sonra 13 ilde sıkıyönetim ilan edilmişti.

1980 yılında Mayıs-Temmuz aylarında Çorum'da "kanımız aksa da zafer İslâmın" "Kana kan, intikam" sloganlarıyla yürüyüşe geçen bir grup tarafından başlatılan olaylarda Alevi mahallesine saldırılmış; 57 sol görüşlü vatandaş öldürülmüş, yüzlercesi yaralanmıştı. 19 Mayıs gösterileri bahane edilerek "İslami Gençlik" imzalı şu bildiri dağıtılmıştı:

"Müslüman namusuna sahip çık 19 Mayıs gösterileri adı altında yine namus bacılarımızın iffet ve hayasına kahpece ve haince saldıracak bir gün geliyor. Yüreğimizi parçalıyor, içimize kan akıtılıyor. Yine müslüman evlâdı kan ağlamaya kafir düzen tarafından soyularak, en müstehcen ve kepaze kılıkta teşhir edilecektir. Bin yıllık mübarek tarihimize bundan büyük bir leke sürülebilir mi? Kurtuluş Savaşında namusunu Yunan eli kirletmektense ölmeyi tercih eden mübarek ninelerimizin kemikleri sızlamaz mı? Ey müslüman, düşün, süngüyle ana karnından çocuk çıkartan zihniyetle bu zihniyetin farkı ne? "Namazını kıl, orucunu tut yeter; karışan mı var" diyen gafil müslüman sen de düşün... Düşün ki, haddini bilmeyenlere bildirelim hadlerini. Şu hadis-i Şerifi asla unutma, haksızlık karşısında susan, dilsiz şeytandır. Ne mutlu canı ile, kanı ile, malı ile CİHAD edenlere..."

Bu bölümün sonucu:

12 eylül 1980 öncesi tezgahlanan olayların hepsini burada yazıya dökmek olası değil. Ama yukarıda yazılı olanlar bile kimlere ne amaçla yol verildiği, kimlerin önünün kesildiği, kimlerin işin içinde ne amaçla olduğu açıkça göstermektedir. Her zeminde kendilerini "mazlum ve madur" olarak gösteren siyasi İslamcılarının aslında ülkedeki "27 mayıs, 12 Mart ,12 eylül ve 28 şubat" gibi her darbe ve müdahalede korunup, kollandıkları; siyasi solun ise amansızca ve insafsızca yok edilmeye çalışılarak zayıflatıldığı; Türk-İslam sentezcilerinin militan kadrosunun darbe zeminin hazırlanmasında kullanılarak itibarlarının yok edildiği ortaya çıkmaktadır. Bu arada kurulan hükümetlerin darbecilerin kontrolünde ve dümen suyunda oldukları da görülmektedir. ABD yöneticilerinin Marshall yardımlarından, Yeşil Kuşak projesine; Yeşil Kuşak Projesinden Büyük Ortadoğu Projesine kadar geçen zaman dilimi içinde programlarını bölgenin Türkiye ayağında aksatmadan yürütmüşler, yürütmekteler. Böyle bir başarıya kolayca ulaşmış

olmalarına kendileri de şaşırılmış olmalılar.

hasanozsan@gmail.com